

iure). Podle § 18, odst. 1 zák. č. 1/1888 ř. z. jsou podnikatelé povinni podati oznámení o každém podniku podrobeném pojištění ve lhůtě určené a uvést v tomto oznámení mimo jiné i úhrn ročních výdělků, rozhodných pro pojištění osob podrobených pojištění. Škodlivé následky, jež nastávají z toho, že zaměstnavatel nesplnil povinnost uloženou mu § 18 zák. č. 1/1888 ř. z., jsou uvedeny v § 51 zák. č. 1/1888 ř. z. Tím jsou však ony škodlivé následky vyčerpány a nelze zaměstnavateli pro nesprávné splnění ohlašovací povinnosti ukládati povinnost další a to tím méně, když zaměstnanci z porušení této povinnosti nemůže vzejít škoda, neboť pojištění toto se řídí stavem skutečným a nárok vzniká okamžikem počátku výkonu služeb nebo prací v podniku podléhajícím úrazovému pojištění. Byl-li by tedy žalobci vyměřen nižší důchod, než jaký odpovídal jeho skutečnému výdělku, bylo na něm, aby tento svůj nárok na vyšší důchod uplatnil u úrazové pojišťovny a v případě, že tato jej neuznala, se obrátil podle § 38 zák. č. 1/1888 ř. z. na příslušný rozhodčí soud. Nemůže proto žalobce z tohoto důvodu proti žalovanému uplatnit nárok na náhradu škody.

Čís. 17460.

Mezi ustanovením § 152 ex. ř. a ustanoveními §§ 225, odst. 2 a 226, odst. 1 ex. ř. není rozporu. Poslední předpisy předpokládají, že nedošlo ke srážkám, které jsou podle § 152 ex. ř. přípustné.

Vydražitel není povinen složit uhrazovací jistinu přikázanou na poživací právo, nebrání-li tomu dražební podmínky a souhlasí-li s tím v úvahu přicházející knihovní věřitelé.

Knihovní pohledávky věřitelů, kteří jsou odkázáni na nesloženou část uhrazovací jistiny pro případ jejího uvolnění, vážnou dále v pozemkové knize, dokud jinak nezanikly.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1939, R II 197/39.)

Rozvrhuje nejvyšší podání z vydražené nemovitosti nevyhověl p r v ý s o u d žádosti vydražitele Dr. Ludvíka T., aby byl zproštěn povinnosti složit hotově uhrazovací kapitál pro poživací právo Anny K. D ů v o d y: Žádost vydražitele jest v rozporu s ustanovením § 225, odst. 2 ex. ř., podle něhož při služebnostech a věcných břemenech omezeného trvání, jež vydražitel přejímá započtením na nejvyšší podání má být uhrazovací jistina uložena na úrok a tyto úroky vypláceny vydražiteli po dobu, pokud břemeno trvá. Bylo by možno sice odchýliti se od tohoto zákonného postupu tak, že by vydražitel nemusil skládati částky připadající na tuto uhrazovací jistinu, to však pouze tehdy, když by s tímto postupem souhlasili všichni zúčastnění, t. j. jak poživatelka tak všichni knihovní věřitelé odkázáni na uhrazovací jistinu. Poživatelka Anna K., také Zdeňka L. a Rolnická záložna ve V. se vyjádřily výslovně

proti tomu, aby vydražitel byl zproštěn povinnosti skládati částku připadající na uhrazovací jistinu poživacího práva Anny K. Nebylo proto lze žádosti vydražitele vyhověti. Rekursní soud nevyhověl rekursu vydražitele. Důvody: V posuzovaném případě jde o poživací právo, které smělo býti vydražitelem převzato započtením na nejvyšší podání (§ 150 ex. ř.). Oprávněná věřitelka výměnkářka Anna K. nemusila podle § 171/2 ex. ř. prohlašovati, jakým způsobem žádá úhradu svého knihovně zajištěného práva, neboť způsob takové úhrady je předepsán § 225/2 ex. ř., podle něhož věcná břemena trvání omezeného, jež vydražitel přejímá započtením na nejvyšší podání — jak tomu je i v posuzovaném případě — musí býti uložena na úroky. Tento zákonný předpis neplatil by pouze v takovém případě, kdyby již v dražebních podmínkách byl za souhlasu všech účastníků, tedy i výměnkářky a za souhlasu soudu exekučního stanoven jiný způsob úhrady poživacího práva (§ 152 ex. ř.). Podle schválených dražebních podmínek však nějaký odlišný způsob od normální úhrady práva poživacího stanoven nebyl a platí tu proto předpis § 225/2 ex. ř. Oprávněná z výměny Anna K. pak ani později dodatečně s jiným způsobem úhrady svého práva poživacího nesouhlasila, naopak výslovně se proti návrhu stěžovatelovu na zproštění povinnosti ukládati uhrazovací kapitál ohradila, nehledě ani k tomu, že tento nesouhlas projevila i zástavní věřitelka Zdeňka L., která následuje jako první knihovní věřitelka, odkázaná na uvolněný uhrazovací kapitál z bývalé ideální polovice nemovitostí Emila Sp. a která také včas oznámila, že žádá za hotové zaplacení svých pohledávek (§ 171, odst. 2 ex. ř.) a na tom také setrvala. I když výměnkářka má nárok proti vydražiteli na plnění výměnkářských dávek in natura, nezbavuje ji tato okolnost oprávnění, odporovati jinému způsobu placení uhrazovací jistiny než jaký je stanoven v dražebních podmínkách, resp. v § 225/2 ex. ř., neboť zákon v § 152 ex. ř. v tom směru žádných rozdílů mezi věřiteli nečiní. Nehledě k tomu je třeba pro takový odlišný způsob placení souhlasu všech účastníků na uhrazovací jistinu odkázaných, kteří musí býti v tom směru slyšeni (§ 56/2 ex. ř.) a takový souhlas se nepředpokládá, když jenom pouze někteří z nich s navrhovaným odlišným způsobem placení jsou srozuměni. (Viz Komentář Neumann, 3. vydání z roku 1928, str. 740.) Poněvadž v posuzovaném případě scházel souhlas Anny K., Zdeňky L. a Rolnické záložny ve V. s vydražitelem navrhovaným způsobem úhrady, právem první soud uložil rekurentu složit zbytky nejvyššího podání na uhrazovací kapitál v hotovosti za účelem uložení na úroky. Nejde také o porušení zásad § 150 a 152 ex. ř. neboť rekurent mohl před dražbou nahlédnouti do dražebních podmínek, z nichž musil zvědět, že podle § 225/2 ex. ř. musí složit uhrazovací kapitál, připadající na poživací právo Anny K., hotově, a nebyl tudíž vydražitel nijak v tom směru neinformovaný.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu vydražitele tak, že uložil vydražiteli, aby složil na uhrazovací jistinu přikázanou na poživací právo Anny K. jenom část, zbývající po odečtení pohledávek přikázaných z této uhrazovací jistiny pro případ jejího uvolnění Elišce a Hermině Sp. pod C 9, 10, 11 a 12 rozvrhového usnesení.

D ů v o d y:

Právní názor nižších soudů, že uhrazovací jistina přikázaná na poživací právo se musí podle § 225, odst. 2 ex. ř. uložit vždy celá na úrok, i když někteří pro případ jejího uvolnění na ni odkázání věřitelé souhlasí, aby část na ně připadající byla ponechána věřiteli, není správný. Podle § 152 ex. ř. může si totiž vydražitel při složení nejvyššího podání sraziti, co připadá na úhradu jím započtením na nejvyšší podání převzatých pohledávek, služebností, výměnku a jiných věcných břemen. Tomuto ustanovení § 152 ex. ř. odporuje ovšem zdánlivě § 225, odst. 2 a § 226, odst. 1 ex. ř., podle kterých jest uhrazovací jistinu uložit na úrok, přesto, že vydražitel musí nésti převzaté břemeno. Ve skutečnosti tu však není žádného rozporu, neboť poslední ustanovení předpokládají, že nejvyšší podání bylo hotově složeno a, že nedošlo ke srážkám, které jsou podle § 152 ex. ř. přípustné. K takovým srážkám však došlo v projednávaném případě, pokud jde o pohledávky přikázané pro případ uvolnění uhrazovací jistiny Elišce a Hermině Sp-ým, — nikoliv ovšem i pokud jde o pohledávku Rolnické záložny ve V., o které prohlásil vydražitel, že i na ní bylo složeno nejvyšší podání. — Vydražitel proto nemusí, když tomu ani nebrání dražební podmínky a když zejména obě věřitelky s tím souhlasí, částky uhrazovací jistiny na ně připadající ukládati na úrok, poživací právo zůstane v knihách váznouti právě tak, jako knihovní pohledávka věřitelů, pokud jsou odkázány na nesloženou část uhrazovací jistiny (§ 237, odst. 3 ex. ř.) a dokud jinak nezanikly. Po eventuelním zániku poživacího práva před vyčerpáním uhrazovací jistiny případně zbývající uhrazovací jistina soudem určeným následujícím věřitelům (Neumann, str. 737, vyd. 1928).

Čís. 17461.

Bylo-li nájemci v soudní výpovědi uloženo, aby vyklidil byt »v ustanovený čas« bez bližšího určení, jest tím podle okolností rozuměti čas, určený ve výpovědním a stěhovacím řádě (pro Čechy nař. zem. pres. v Praze z 8. května 1934 č. 119 Sb. z. a n.). V takovém případě počíná běžeti lhůta podle § 575, odst. 3 c. ř. s. teprve okamžikem uplynutí lhůty k plnění podle výpovědního a stěhovacího řádu (§ 6, odst. 3 uved. nař.).

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1939, R I 428/39.)

Soudní výpovědi ze dne 10. ledna 1939 byla dána povinnému čtvrtletní výpověď z bytu ke dni 1. dubna 1939 s návrhem, aby bylo povinnému uloženo najatý předmět »v ustanovený čas« pod exekucí odezdati. P r v ý s o u d zamítl návrh na povolení exekuce podaný na základě tohoto exekučního titulu dne 24. dubna 1939 proto, že exekuční titul zanikl již 15. dubna 1939, poněvadž zní k vystěhování dne 1. dubna 1939. R e k u r s n í s o u d vyhověl návrhu. D ů v o d y: Exekuční tituly v nájemním řízení vzniklé jsou ve své platnosti časově omezeny ustanovením § 575 (3) c. ř. s. Podle něho soudní výpověď, proti níž včas nebyly podány námitky, pozbude platnosti, jestliže není navržena exe-